

ERZBISTUM
HAMBURG

Пастирське послання Архиєпископа д-ра Штефана Гесе

з нагоди свята св. Анцгара 2021

Пастирське послання Архиєпископа д-ра Штефана Гесе

з нагоди свята св. Анцгара 2021

Дорогі брати і сестри,

минув рік, відколи коронавірус різко змінив наше життя. Йдеться не про вирішення проблеми, тим більше немалої. Ми переживаємо, без перебільшення, явний переломний момент в історії людства. Навіть якщо конкретний досвід кожного з нас є дуже різний, мова йде про дуже фундаментальні зміни. Я бажаю всім нам добре пережити пандемію та добре з неї вийти!

Пандемія коронавірусу унеможливила особисто мені багато речей та змусила мене зменшити швидкість. Багато чого не відбувається. Зустрічі на парафіях, візитації, обговорення, святкування, ювілеї, паломництва не можуть відбуватися зараз. Деякі засідання також скасовані. Я сповняю своє єпископське служіння майже повною мірою з єпископської резиденції в Гамбурзі, часто цифровим способом.

Але я також знаю про досвід інших людей, особливо сімей та працюючих, а також самотніх батьків, які приймають вдвічі та втричі важчі виклики. Я думаю про всіх тих, які працюють на межі своїх сил у медичних закладах. Корона виснажує і здається, що ми переживаємо біг на довгу дистанцію.

Спосіб, у який ми переживаємо цей час, ставить нас перед екзистенційними викликами. Ці виклики, в прямому сенсі цього

слова, спонукають нас залишити все, що було дотепер і ведуть нас до чогось нового, нам ще не відомого. Це те, що переживає кожен, хто буквально стикається з питаннями свого існування, оскільки в даний час не в змозі виконувати свою роботу – чи то приватна самозайнята особа чи компанія – і таким чином невідомо, як заробляти на життя та чи переживе кризу та чи інша сфера діяльності. Дехто вже залишився без роботи та доходів.

Я хочу більш достеменно зрозуміти слово «існування». В його основі для мене стоять такі питання як «З чого та для чого я живу?», «Що мене підтримує?», «Що дає мені зараз сенс та опору?». Коли щодня сотні, тисячі людей в Німеччині та в усьому світі помирають чи борються за своє життя чи життя близьких людей, ми не можемо уникнути цих актуальних питань.

Останні кілька місяців наблизили мене до мого власного коріння, до коріння моєї віри та мого життя. Найглибшою основою є та залишається Бог. Якраз тепер мені потрапила до рук молитва англійського кардинала Джона Генрі Ньюмана (1801–1890). У ній він просить: «Мій Господи та Спасителю, будь зі мною! Далеко від Тебе мусив би я в'янути та засохнути. Покажешся Ти мені знову, я розквітну у новому житті. Я не можу Тебе тримати, тільки можу Тебе благати: Господи, залишайся зі мною, бо наступає вечір!».

Останні місяці дали мені можливість більше звертатися до цих коренів та дбати про них. Щоденне розважання над Біблією, святкування Богослужіння, молитва, особливо проста вервиця, наново засяяли для мене. Це тверда віра, бути покликаним до життя Богом любові. Цей Бог є на нашому боці - теж у хворобі, вмиранні і смерті. Він хоче вести нас до того життя, яке перевершить усі наші сподівання.

Якщо в такій кризі, як нинішня, ми відчуваємо, що ми не маємо сильного впливу на своє життя, коли нам стає неможливо спланувати все до найменших деталей, коли ми не можемо передбачити, як вірус розвиватиметься, важливо будувати засади на надійному фундаменті. Коли ми не можемо тримати все в своїх руках, то ми як християни є в його добрих руках.

Дорогі у Христі!

Період корони дав мені теж зрозуміти, що моє життя раніше було занадто насиченим. Я намагався буквально витиснути весь час з ранку до вечора. Відчувається, ніби життя на смузі обгону. Я думаю, що це нездорово у довготривалій перспективі. Корона змусила тиснути на гальма у моєму житті. Але я вже бачу небезпеку бажання знову прискоритись з усіх сил. Я шукаю спосіб жити більш усвідомлено та повільніше.

Папа Франциск неодноразово зазначав, що ми не можемо одужати у хворому світі. При цьому йдеться не лише про наше особисте здоров'я, але про здоровий світ, цілісне людство. Політика та економіка, зокрема, покликані зробити свій внесок у зцілення кожного. Кожен християнин, кожна християнка може над цим

співпрацювати. Тому дуже важливо, саме як християни, брати участь у суспільному житті. З цього аспекту я розглядаю, наприклад, свою роботу щодо біженців, особливо у цей час. Пандемія найсильніше вражає найслабших!

Корона вражає всіх, жоден не є виключенням. Тож ми всі відчуваємо зараз свою бідність. Я впевнений, що вирішальні виходи та шляхи у майбутнє ми знайдемо лише тоді, коли ми будемо шукати їх разом. Тут виразним є те, у що ми, християни, віримо: ніхто не рятується сам по собі. Папа Бенедикт XVI у своїй енцикліці «*Spe Salvi*» (Спасенні надією) 2007 пише: «Наше життя знаходиться в глибокому спілкуванні з життям інших, за допомогою безлічі взаємодій пов'язане одне з одним. Ніхто не живе сам собою. Ніхто не грішить сам собою. Ніхто не спасається сам по собі. У моє життя постійно входить життя іншого: в те, що я думаю, говорю, роблю, здійснюю. І, навпаки, - моє життя входить у життя іншого... Наша надія – це завжди надія і для інших; тільки так вона може бути воістину надією і для мене. Нам, християнам, не слід піклуватися лише про те, як би спасти самих себе. Треба також задати собі питання: що я можу зробити, щоб спаслися інші і для них також зійшла зірка надії? Це – найліпше, що можна зробити і для свого особистого спасіння.» (48)

Корона показала і досі показує мені: найважливішими у житті є стосунки. Життя є найкращим там, де воно є багатим на стосунки. Саме через це нам так боляче, оскільки зараз нам доводиться відмовлятися від стосунків, контактів та зустрічей. Нові форми, які відкривають для нас цифрові медіа, не можуть замінити особистих зустрічей, проте є хорошою альтернативою. Кожен з нас прагне до особистого контакту рукошлякуванням, безпосереднім поглядом

чи обіймами. Особливо на Різдво ми болісно переживали це. Людина має не лише тіло. Вона є тілом, а міжособистісні стосунки підтримують наше життя. Вже на перших сторінках Біблії йдеться про це ясно і просто: «Недобре чоловікові бути одному» (Буття 2:18). Можливо, ця соціальна дистанція впливає на нас більше, ніж все решта. Коли в майбутньому, сподіваємося, наше життя знову налагодиться, стосунки між людьми маємо ставити на перше місце. «Кого я вже давно не бачив?», «Хто чекає на знаки уваги від мене?». Але давайте не будемо перевантажувати себе у цих стосунках. Пробачаймо один одному те, у чому ми завинили. Даваймо кожному той простір, який йому потрібний.

Також наші парафії залежатимуть вирішальним чином від того, як ми знову будемо зустрічатись та збиратись на богослужіннях, особливо у неділю. Літургія Євхаристії в неділю як святкування смерті та воскресіння Ісуса Христа є зібранням церкви та кожної парафії взагалі! Як церква в діаспорі, ми будемо шукати кожну «вівцю» та багато чого відбудовувати наново. Це, безумовно, відкриває багато можливостей. Я дуже радію багатогранній креативності та відданості, з якою численні брати і сестри на наших парафіях найкраще використовують нинішню ситуацію, а також отримують позитивний цінний церковний досвід.

2021р. проголошений Папою Франциском роком сім'ї. Сім'я – це найважливіша та найперша спільнота, до якої ми входимо і яка впливає на наше подальше життя. Це саме те, що нам зараз потрібно – міцне почуття згуртованості, що ми стоїмо на боці один одного, в першу чергу, на боці слабких. Там, де ми робимо точно це, питання важливості церкви навіть не виникає, оскільки церква є важливою, роблячи те, що життєво необхідно людям.

Дорогі у Христі!

Покладімо нашу довіру проти страху, нашу надію проти тривоги, близькість проти відстані, любов проти всякої байдужості. Відкинувши весь песимізм, довіряймо Божому супроводу та турботі про нас! Не дозволяймо нас розділяти, і тим більше не ставаймо один проти одного, але будуймо разом одне велике «Ми» всіх людей.

Нехай Бог благословить вас і всіх, хто є вам близький!

З найкращими благословеннями для вас,

Ваш

+Архиєпископ Штефан

ERZBISTUM
HAMBURG

Erzbistum Hamburg
Am Mariendom 4
20099 Hamburg
www.erzbistum-hamburg.de